

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Štěpána Výborného a Jana Schneeweise ve věci

žalobce: **T-Mobile Czech Republic a.s.**, IČO 64949681
sídlem Tomíčkova 2144/1, Praha 4
zastoupený advokátem Mgr. Ing. Karlem Anderle
sídlem Spálená 84/5, Praha 1

proti
žalovanému: **Český telekomunikační úřad**
sídlem Sokolovská 219, Praha 9

o žalobě proti rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 21. 11. 2019, č. j. ČTÚ-17 377/2019-603,

takto:

- I. Rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 21. 11. 2019, č. j. ČTÚ-17 377/2019-603, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce Mgr. Ing. Karla Anderle, advokáta.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh řízení před správním orgánem

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým byl zamítnut rozklad žalobce a potvrzen platební výměr vydaný Českým telekomunikačním úřadem, odborem ekonomické regulace (dále též „Úřad“) ze dne 1. 3. 2019, č. j. ČTÚ-6 568/2019-611 (dále jen „platební výměr“), kterým byla žalobci stanovena platba na účet univerzální služby za období r. 2008 ve výši 27 364 895 Kč.
2. Z obsahu správního spisu zjistil soud následující, pro věc podstatné skutečnosti.
3. Opatřením obecné povahy č. OOP/18/12.2010-17 byly stanoveny procentní podíly výnosů za poskytování služeb uvedených v § 49 odst. 5 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o elektronických komunikacích), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o elektronických komunikacích“), za rok 2008. Procentní podíl žalobce byl tímto opatřením obecné povahy stanoven ve výši 27,09596 %.
4. Rozhodnutím předsedy Rady žalovaného ze dne 3. 9. 2018, č. j. 66 794/2009-611/XVIII. vyř., potvrzeným rozhodnutím Rady žalovaného ze dne 21. 1. 2019, č. j. ČTÚ-60 028/2018-603 (dále jen „podkladové rozhodnutí“), byly stanoveny čisté náklady na poskytování univerzální služby za rok 2008 ve výši 100 992 529 Kč. Současně bylo tímto rozhodnutím určeno, že čisté náklady na poskytování univerzální služby za rok 2008 představují pro společnost O2 neúnosnou zátěž. Platba na účet univerzální služby za rok 2008, odpovídající jeho procentnímu podílu, byla žalobci stanovena ve výši 27 364 895 Kč.
5. Vzhledem k existenci pravomocného podkladového rozhodnutí vydal Úřad platební výměr, kterým stanovil podle § 49 odst. 8 zákona o elektronických komunikacích žalobci platbu na účet univerzální služby za období roku 2008 ve výši 27 364 895 Kč. V odůvodnění poukázal především na podkladové rozhodnutí a opatření obecné povahy č. OOP/18/12.2010-17.
6. K rozkladu žalobce předseda žalovaného platební výměr potvrdil. V odůvodnění konstatoval, že žalovaný vyčkal splnění podmínky pro vydání rozhodnutí o výši platby na účet univerzální služby za období roku 2008 spočívající v pravomocném rozhodnutí o ověření správnosti a úplnosti podkladů k výpočtu čistých nákladů a stanovení výše čistých nákladů za rok 2008. Podkladové rozhodnutí nabylo právní moci dne 31. 1. 2019. Správní orgán I. stupně tudíž byl oprávněn, resp. povinen vydat předmětný platební výměr, neboť jak vyplývá z § 49 odst. 8 zákona o elektronických komunikacích, Úřad je povinen stanovit výši platby plátce bezodkladně, tedy v okamžiku, kdy nabylo právní moci rozhodnutí o stanovení výše čistých nákladů a je účinné opatření obecné povahy stanovující podíly plátců na úhradě čistých nákladů.
7. Soud dále uvádí, že proti podkladovému rozhodnutí brojil žalobce žalobou. Rozsudkem ze dne 22. 4. 2021, č. j. 6 A 49/2019 – 97, soud zrušil rozhodnutí Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 21. 1. 2019, č. j. ČTÚ-60 028/2018-603, a věc se vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

II. Obsah žaloby

8. Žalobce namítá, že žalovaný použil jako skutkový základ pro stanovení výše platby na účet univerzální služby za období roku 2008 údaj o výši čistých nákladů na poskytování

univerzální služby za dané období (tedy rok 2008) stanovený v podkladovém rozhodnutí, přestože tento byl Úřadem stanoven nezákonně a věcně nesprávně.

9. Žalobce namítá, že skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného (resp. podkladového) rozhodnutí, nebyl zjištěn úplně a správně. Podkladové rozhodnutí bude nevyhnutelně zrušeno a i na podkladovém rozhodnutí zcela závislé nyní napadené rozhodnutí následně neobstojí.
10. Žalobce dále uvádí důvody nezákonnosti podkladového rozhodnutí.

III. Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný má za to, že napadené rozhodnutí, včetně rozhodnutí správního orgánu I. stupně (platebního výměru), je věcně i formálně správné.
12. Zákon o elektronických komunikacích jednoznačně upravuje postup správního orgánu. Při přezkoumání platebního výměru, na základě rozkladu podaného žalobcem, bylo rozhodné, že podkladové rozhodnutí dosud nebylo zrušeno jiným správním aktem anebo rozhodnutím soudu.

IV. Replika žalobce

13. V replice na vyjádření žalovaného žalobce zopakoval, že výše čistých nákladů na poskytování univerzální služby, pokud současně tyto náklady pro poskytovatele univerzální služby představují neúnosnou zátěž, přímo ovlivňuje následnou výši příspěvku žalobce na účet univerzální služby. Podkladové rozhodnutí tak tvoří materiální základ pro vydání příslušného platebního výměru. Pokud bude podkladové rozhodnutí ve správním řízení soudním shledáno jako nezákonné, stane se z logiky věci nezákonným i na něj navazující rozhodnutí napadené touto žalobou.

V. Argumentace při jednání

14. Žalobce i žalovaný při jednání setrvali na dříve předestřené argumentaci a poukázali na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 4. 2021, č. j. 6 A 49/2019 – 97.

VI. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

15. Soud dle § 75 soudního řádu správního přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
16. Podle § 49 odst. 5 zákona o elektronických komunikacích je plátcem každý podnikatel, včetně poskytovatele dotčené univerzální služby, poskytující na území České republiky v zúčtovacím období propojení a přístup k veřejně dostupné síti elektronických komunikací, veřejně dostupnou telefonní službu, službu pronájmu okruhů, službu přístupu k internetu nebo jinou veřejně dostupnou datovou službu, bez ohledu na to, zda je na území České republiky usazen nebo nikoliv. Výše platby plátce nesmí překročit v jednom zúčtovacím období jedno procento jeho výnosů z těchto služeb.
17. Podle § 49 odst. 8 zákona o elektronických komunikacích Úřad podle procentního podílu určeného podle odstavce 7 bezodkladně stanoví z čistých nákladů stanovených podle § 48 a z případné splátky návratné finanční výpomoci od státu výši platby plátce. Na stanovenou výši platby Úřad vystaví platební výměr. Povinnost provést platbu vzniká plátcí dnem uvedeným v platebním výměru.

18. Soud předně zdůrazňuje, že nezbytným předpokladem pro vydání nyní napadeného byla existence pravomocného rozhodnutí ve věci ověření správnosti a úplnosti podkladů k výpočtu čistých nákladů a stanovení výše čistých nákladů za rok 2008.
19. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 5. 2014, č. j. 1 As 29/2014 – 65, konstatoval, že rozhodnutí o ověření čistých nákladů poskytovatele univerzální služby je podkladové rozhodnutí, neboť ovlivňuje výslednou platební povinnost žalobce, která je stanovena následně vydaným platebním výměrem. Rozhodnutí o ověření čistých nákladů poskytovatele univerzální služby a platební výměr jsou tedy tzv. řetězíci se správními akty. Jedná se o správní akty, kdy k zamýšlenému zásahu je třeba více navazujících rozhodnutí podle zvláštních předpisů, které jsou samostatně napadnutelné ve správním soudnictví. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že i když spolu obě správní rozhodnutí – napadený platební výměr a rozhodnutí o ověření čistých nákladů poskytovatele univerzální služby – souvisí a je mezi nimi logická i časová posloupnost, musí být každé přezkoumáno jako samostatné rozhodnutí podle § 65 a násl. soudního řádu správního. Nejvyšší správní soud dále uvedl, že soud při přezkoumávání napadených rozhodnutí vychází v souladu s § 75 odst. 1 soudního řádu správního ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Toto pravidlo umožňuje posoudit, zda bylo napadené rozhodnutí vydáno *de iure* i *de facto* správně. Prolomení zásady přezkumu správních rozhodnutí dle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, je možné pouze z výjimečných důvodů (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 9. 2011, č. j. 4 Ads 35/2011 – 75, nebo nálezy Ústavního soudu ze dne 2. 6. 2005, sp. zn. I. ÚS 605/03). V daném řízení přitom zdůraznil, že o tomto prolomení však nebylo třeba uvažovat, protože v průběhu soudního řízení nedošlo ke zrušení podkladového rozhodnutí, naopak zde stále působilo.
20. V nyní posuzované věci však nastala situace opačná, neboť rozsudkem ze dne 22. 4. 2021, č. j. 6 A 49/2019 – 97, Městský soud v Praze zrušil podkladové rozhodnutí, takže došlo v průběhu soudního řízení ke zrušení rozhodnutí, které bylo podkladem pro vydání nyní napadeného rozhodnutí. Soud přitom podotýká, že toto podkladové rozhodnutí nebylo zrušeno pouze z formálních důvodů (např. kvůli procesním pochybením), ale z důvodu závažných nedostatků v procesu dokazování, především v neodstranění rozporů obou předložených znaleckých posudků. V podrobnostech soud plně odkazuje na rozsudek Městského soudu v Praze a na další judikaturu v tomto rozsudku citovanou, která se týká obdobných případů.
21. Soud za této procesní situace, kdy v době probíhajícího soudního řízení došlo ke zrušení podkladového rozhodnutí, shledal výjimečný důvod pro prolomení zásady obsažené v § 75 odst. 1 soudního řádu správního (k možnosti prolomení této zásady srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 9. 2011, č. j. 4 Ads 35/2011 – 75). Jak konstatoval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu, právo na spravedlivý proces vyžaduje, aby nezákonnost podmiňujícího aktu autoritativně zjištěná rozhodnutím o jeho zrušení či změně v příslušném řízení mohla být k řádně uplatněné žalobní námitce žalobce zohledněna v řízení o žalobě proti podmíněnému aktu i při jejich řetězení. Bylo by absurdní, kdyby žalobce měl mít újmu z toho, že určité podkladové rozhodnutí je samostatně soudně přezkoumatelné. To, že pro nezákonnost došlo ke zrušení podkladového rozhodnutí, by se totiž proměnilo v Pyrrhovo vítězství, které by nemohlo být nijak zohledněno v rámci jeho obrany proti navazujícímu (podmíněnému) rozhodnutí správního orgánu, které třeba do jeho práv zasahuje ještě intenzivněji (viz usnesení

rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2019, č. j. 6 As 211/2017 – 88).

22. Za situace, kdy soud v průběhu vedeného soudního řízení pravomocně rozhodl o zrušení podkladového rozhodnutí pro nezákonnost, tak nyní rozhodujícím senátu nezbylo, než též nyní napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení. Nezákonnost podkladového rozhodnutí totiž přímo souvisí s obsahem nyní napadeného rozhodnutí, respektive se stanovenou platbou na účet univerzální služby za období roku 2008. Pokud by v novém řízení žalovaný určil odlišnou výši čistých nákladů na poskytování univerzální služby za rok 2008, nezbytně by se tato skutečnost projevila též v platbě na účet univerzální služby za období roku 2008 stanovené platebním výměrem vydaným dle § 49 odst. 8 zákona o elektronických komunikacích. Jakkoli tedy soud uznává, že žalovaný v průběhu řízení postupoval v souladu se zákonem, neboť s ohledem na pravomocné podkladové rozhodnutí mohl (resp. musel) vydat předmětný platební výměr, tak s ohledem na zrušení podkladového rozhodnutí soudu nezbylo než zrušit i nyní napadené rozhodnutí žalovaného.

VII. Závěr

23. Žalobce se svými námitkami tedy uspěl; městský soud proto zrušil napadené rozhodnutí pro nezákonnost dle § 78 odst. 1 s. ř. s. a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Žalovaný bude muset především vyčkat na vydání nového podkladového rozhodnutí.
24. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Úspěšný žalobce má právo na náhradu nákladů řízení, které sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč a z odměny advokáta za tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba, účast při jednání) po 3100 Kč podle § 11 odst. 1 písm. a), d), g), § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif), včetně náhrady hotových výdajů (3 x 300 Kč) podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Za úkon právní služby, za který by žalobci náležela náhrada nákladů, soud nepovažoval repliku k vyjádření žalovaného, neboť tuto soud nevyžadoval a žalobce v ní především zopakoval již dříve předestřenou argumentaci. Advokát žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, a odměna se tak zvyšuje o částku 2 142 Kč odpovídající dani, kterou je advokát povinen odvést z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů. Celkem tedy žalobci náleží (3 000 + 9 300 + 900 + 2 142 =) 15 342 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v

jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 26. května 2021

JUDr. Karla Cháberová v. r.
předsedkyně senátu